

# РЕШЕНИЕ

№ 24474

гр. София, 22.11.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,**  
в публично заседание на 29.10.2024 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Полина Величкова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8007** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно процесуалния кодекс във връзка с чл. 82, § 1 във връзка с § 2 от Регламент /ЕС/ 2016/679.

Делото е образувано след отмяната на Решение № 7017/07.12.2020 г., постановено по адм. д. № 11215/2019 г. по описа на Административен съд -София град с решение № 9055/22.07.2024 г., постановено по адм. д. № 2096/2021 г. по описа на Върховния административен съд и връщането му за ново разглеждане от друг състав, съобразно дадените указания по тълкуването и прилагане на закона.

Първоначалното производството е образувано по исковата молба на Е. Г. Ц. от [населено място] срещу Националната агенция за приходи /НАП/. Предявен е осъдителен иск за присъждане на обезщетение в размер на 1000 лева за претърпени неимуществени вреди от неизпълнение от страна на НАП в достатъчна степен на задължението ѝ по чл. 59, ал. 1 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/ и чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета /GDPR/, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.07.2019г. до окончателното изплащане на вземанията. В исковата молба са изложени съображения за това, че в следствие на неправомерно изтичане на лични данни от базата данни на НАП, сред които и такива на ищеца, за него възникнали и той претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения, страх и опасения за възможна злоупотреба с личните му данни, станали достъпни

вследствие т.нар. „хакерска атака“, при която от електронните масиви на НАП неправомерно е била изтеглена информация в голям обем, съдържаща множество лични данни на български граждани, съобщение, за която е било публикувано от медиите на 15.07.2019 г. Правното основание на предявения иск, посочено в исковата молба, е чл. 39, ал. 2 от ЗЗЛД и на чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата за вреди /ЗОДОВ/. С главния иск е съединен иск за заплащане на законната лихва върху претендираното обезщетението от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на вземанията.

В проведеното съдебно заседание ищецът не се явява и не изпраща процесуален представител. В писмена молба адв. Ю., преупълномощен от адв. С. Ю., поддържа исковата молба и моли същата да бъде уважена.

Ответната страна - Националната агенция за приходите не изпраща процесуален представител.

Представителят на С. градска прокуратура приема, че исковата молба е недоказана и следва да бъде отхвърлена.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и прецени приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните по делото, че поради нерегламентиран достъп, в следствие на умишлени престъпни действия от страна на неизвестно лице, осъществен на 15.07.2019 г., е изтекла информация от информационните масиви на НАП, съдържаща лични данни на общо 6 074 140 физически лица, от които 4 104 786 живи физически лица, български и чужди граждани, и 1 989 598 починали физически лица. При първоначалното разглеждане на делото е представена извадка от получен SMS от дата 26.07.2019 г., съгласно която "НАП: По заявка номер 2138 ИМА неправомерно разкрити лични данни". Не е посочен телефонния номер, на който е получен посоченият SMS. Ответникът не оспорва фактът, че по отношение на ищеца Е. Ц. са налице неправомерно разкрити лични данни. Установено е в хода на съдебното производство, че ищецът не разполага с информация какви точно лични данни са разкрити, както и не е правил искания за информация в тази връзка пред НАП.

От приетите по делото писмени доказателства се установява, че със заповед № ЗЦУ-1436/15.10.2018 г. на изпълнителния директор на НАП са утвърдени "Указания за разработване, попълване и/или зареждане с данни на образци на и приложения, утвърдени на основание чл. 10, ал. 1, т. 5 и т. 7 ЗНАП", "Указания за обозначаване и работа с информация", "Указания за попълване на образци на процедура", "Указания за попълване на образеца на инструкция" и др. Със заповед № ЗЦУ-746/25.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП е утвърдена "Политика по защита на личните данни в НАП". Със заповед № ЗЦУ-83/23.01.2013 г. на изпълнителния директор на НАП е определен вида, съдържанието, реда за създаване, поддържане и достъп до регистъра на НАП и базите данни за задължените лица, формата и елементите на данъчно-осигурителната сметка и сроковете за съхранение на архивираната информация. Със заповед № ЗЦУ-733/17.06.2016 г. на изпълнителния директор на НАП за утвърдени процедури с приложения към тях на отдел "Превенция на финансовата и информационна система" в Инспекторат на НАП, както и вътрешни правила за мрежовата и информационната сигурност. От НАП са изработени и Указания за обозначаване и работа с информация – Версия 3. 0.

В НАП е изработена и внедрена със Заповед № ЗЦУ-586/30.04.2014 г. на изпълнителния директор на НАП Методика за оценка на риска – Версия 1, декември 2013 г., както и Методика за анонимизиране на индивидуални данни, Версия 1, месец януари 2017 г. Утвърдена е и Политика по информационна сигурност на НАП – версия 3. 0, месец май 2016 г., както и Инструкция № 2/08.05.2019 г. за мерките и средствата за защита на личните данни, обработвани в НАП и реда за движение на преписки и заявяване на регистри. Като приложение № 1, към чл. 24, ал. 2 от Инструкцията, служителите на НАП попълват декларация за това, че ще пазят в тайна личните данни на трети лица, станали им известни при изпълнение на служебните им задължения, няма да ги разпространяват и да ги използват за други цели, освен за прякото изпълнение на служебните им задължения.

По делото са приложени и приети като доказателства писмо изх. № 11-02-213/17.07.2019 г. на за изпълнителния директор на НАП, с което се уведомява Софийска градска прокуратура за извършено престъпление по чл. 319а и сл. от НПК чрез извършване на неправомерно осъществен достъп до информационната система на НАП, както и писмо изх. № ЕП-37-00-137/16.07.2019 г. на за изпълнителния директор на НАП, с което се уведомява Комисията за защита на личните данни за неправомерно осъществен достъп до информационната система на НАП на 15.07.2019 г.

За доказване на претендираните от ищеца по делото неимуществени вреди, при първоначалното разглеждане на делото са приети гласни доказателства чрез разпита на свидетеля Г. Е. Х. – дъщеря на ищеца. Свидетелката е заявила, че ищецът, който е на 84 години, има сериозни заболявания - диабет, и се е притеснил, след като получил с sms потвърждение, че и негови лични данни са изтекли. Това му повлияло, като изведнъж изпитал несигурност в институция, на която е вярвал, че може да има доверие. В първия момент ищецът е изпаднал в паника какво ще стане сега, както и започнал да мисли какво може да последва – имуществени измами, финансови измами с кредити, както и че това е повлияло на емоционалното му състояние, най-вече на кръвното, което продължава и до днес. При разпита свидетелката заявява още, че когато са проверили данните със sms, е нямало информация какви точно данни са изтекли, като след това не са проверявали какви точни данни са изтекли - дали е ЕГН или тези от личната карта.

На настоящия съдебен състав е служебно известно, че в хода на извършена проверка от страна на КЗЛД е установено, че при осъществяване на дейността си, НАП в качеството си на администратор на лични данни, не е приложила подходящи технически и организационни мерки, в резултат на което е осъществен неоторизиран достъп, неразрешено разкриване и разпространение на лични данни на физически лица в различен обем. Издадено е наказателно постановление № 004/28.08.2019 г. от председателя на КЗЛД за нарушение на чл. 32, §1, б. Б от Регламент /ЕС/ 2016/679. С решение от 26.10.2023 г., постановено по н.а.х.д. № 14811/2019 г. по описа на Софийския районен съд това наказателно постановление е потвърдено. С решение № 1247/26.02.2024 г., постановено по адм.д. № 12334/2023 г. по описа на Административен съд – София град решението на Софийския районен съд е отменено. Отменено е и наказателно постановление № 004/28.08.2019 г. издадено от председателя на КЗЛД, поради изтекла погасителна давност.

Отделно от това, предвид констатирани нарушения с решение № ППН-02-399/22.08.2019 г. по описа на КЗЛД, на НАП е издадено и разпореждане за

предприемане на подходящи технически и организационни мерки. С решение № 565/02.02.2023 г., постановено по адм.д. № 10477/2019 г. по описа на Административен съд - София град това решение е отменено в частта му относно Разпореждания № 7, 14, 15 изцяло, Разпореждане № 5 в частта му: "Да се предприемат необходимите действия за създаването на одитни записи на отделните събития и дневници /журнали/ за привилегированите потребители" и Разпореждане №16, в частта му относно "повторното използване на такива данни". В отхвърлителната му част решението на АССГ е оспорено, като с решение № 1398/07.02.2024 г., постановено по адм.д. № 3781/2023 г. Върховният административен съд е отменил решението на АССГ в обжалваната му отхвърлителна част и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав. Към настоящия момент няма постановен и влязъл в сила съдебен акт.

При повторното разглеждане на спора по настоящото съдебно производство, освен събраните и приобщени по адм. д. № 11215/2019 г. доказателства, не са представени и приети други писмени доказателства.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Предмет на разглеждане в настоящото съдебно производство са обективно и субективно съединени искиве /за главница и лихва/, предявени от Е. Г. Ц., за осъждане на Национална агенция за приходите да заплати сумата от 1000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразно бездействие от страна на ответника, за периода от 15.07.2019 г. до настоящия момент, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължение по чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на лични данни ЕС 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. /GDPR/, а именно: да гарантира достатъчно ниво на сигурност на обработваните от него лични данни на ищцата, довело до неразрешено разкриване или достъп до личните данни на ищца, ведно със законната лихва върху тази сума от 15.07.2019 г., алтернативно от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът твърди, че незаконосъобразното бездействие на служители на НАП се изразява в неизпълнение на задължения, произтичащи от чл. 59, ал.1 от ЗЗЛД, чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразно бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност; вреда от такова бездействие и причинна връзка /пряка и непосредствена/ между незаконосъобразното бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред. Както вече се изложи по-горе, незаконосъобразността на бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение.

Съдът приема, че е налице първата предпоставка на визираната в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ хипотеза, а именно: незаконосъобразно бездействие на държавен орган да изпълни вменените му от чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД, чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/ задължения.

Под „действие“, респективно „бездействие“, следва да се разбира всяко такова, извършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а тяхна физическа изява, но не произволна, а в изпълнение или съответно неизпълнение на определена нормативна разпоредба. Предмет на защита в производството по чл. 256 от АПК е бездействието на административния орган когато последният е задължен да извърши определени действия по силата на нормативен акт. Не всяко неизпълнение на задължение на административен орган представлява бездействие по смисъла на чл. 256 от АПК, а само неизвършването на фактически действия, при наличието на нормативно установено задължение за това. Съставомерно в този случай е липсата на активно поведение на компетентен орган да извърши конкретни фактически действия.

Освен това, с решение от 14.12.2023 г. на Трети състав на СЕС по дело № С-340/2021 г. се приема, че чл. 24 и 32 от Регламент /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните/ трябва да се тълкуват в смисъл, че „неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от този регламент сами по себе си не са достатъчни, за да се приеме, че приложените от съответния администратор технически и организационни мерки не са „подходящи“. Чл. 32 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че „преценката дали приложените от администратора технически и организационни мерки по този член са подходящи трябва да бъде направена от националните юрисдикции конкретно, като се вземат предвид рисковете, свързани със съответното обработване, и като се прецени дали естеството, обхватът и прилагането на тези мерки са съобразени с тези рискове“. Принципът на отчетност на администратора, закрепен в чл. 5, § 2 и конкретизиран в чл. 24 от Регламент 2016/679, трябва да се тълкува в смисъл, че „в исково производство за обезщетение, администраторът носи тежестта за доказване на обстоятелството, че приложените от него мерки за сигурност по чл. 32 са подходящи“. Следва да се има предвид, че „администраторът не се освобождава от задължението си по член 82, параграфи 1 и 2 за обезщетяване на претърпените от дадено лице вреди само поради факта, че тези вреди произтичат от неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от посочения регламент“.

От твърденията в исковата молба, както и от събраните по делото доказателства се установява, че конкретното бездействие, от което се твърди, че са претърпени вредите, е изтеклата на 15.07.2019 г., вследствие нерегламентиран достъп и престъпно деяние от неизвестно лице, от електронните масиви на НАП, информация, съдържаща лични данни на ищеца.

По факта, че на посочената дата, поради нерегламентиран достъп, е изтекла информация от информационните масиви на НАП, съдържаща лични данни на ищцата по делото е представена извадка от получен SMS, със следното съдържание: „НАП: По заявка номер 2138 ИМА неправомерно разкрити лични данни“. Установява се, че sms е получен от телефонен номер 1917, но не е посочено лицето, за което е направена справката по посочената заявка. Ответникът обаче не оспорва факта, че по отношение на ищеца Е. Г. Ц. са налице неправомерно разкрити лични данни. Не се представиха доказателства за установяване на обстоятелството кои конкретно лични

данни са достъпни. Тези обстоятелства останаха единствено в твърденията на ищеца и същите не се доказаха. Т.е., безспорно се установява, че по отношение на ищеца има неправомерно достъпни лични данни, но техният обем остана недоказан.

Разпоредбата на чл. 24 „Отговорност на администратора“ от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/, предвижда, че като взема предвид естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, администраторът въвежда подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с регламента. В допълнение, в чл. 32 са предвидени конкретните мерки които следва да се предприемат, а именно: "Като се имат предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхватът, контекстът и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, администраторът и обработващият лични данни прилагат подходящи технически и организационни мерки за осигуряване на съобразено с този риск ниво на сигурност, включително, *inter alia*, когато е целесъобразно: а./ псевдонимизация и криптиране на личните данни; б./ способност за гарантиране на постоянна поверителност, цялостност, наличност и устойчивост на системите и услугите за обработване; в./ способност за своевременно възстановяване на наличността и достъпа до личните данни в случай на физически или технически инцидент; г./ процес на редовно изпитване, преценяване и оценка на ефективността на техническите и организационните мерки с оглед да се гарантира сигурността на обработването.

С оглед дадените от СЕС по преюдициалното запитване разяснения, в тежест на ответника е да установи липсата на нарушение по смисъла на Регламента и липсата на причинна връзка с твърдените вреди. В тежест на ответника е да установи, че е приложил мерки за сигурност на личните данни, както и че тези мерки са били подходящи. Ответникът не установи какви технически мерки са предприети, за да се предотврати достъпът; достатъчни ли са те, предвид достиженията на техническия прогрес и различните рискове; технически възможно ли е било осуетяването на изтичането на данни.

Предвид разпределената доказателствена тежест, ответникът не успя да докаже изпълнение на законовото си задължение, че приложените от него мерки за сигурност на личните данни по чл. 32 от Регламента са подходящи. Ето защо, недоказан остава фактът, че извършените от НАП действия, са били подходящи технически и организационно за осигуряване на съобразено с риска ниво на сигурност на личните данни на ищеца. По тази причина, доказан се явява първия елемент от фактическия състав на предявения иск- бездействие за точно изпълнение на задължението по чл. 32 от ОРЗД, а именно: приложени от НАП подходящи организационни и технически мерки за осигуряване на ниво на сигурност, съобразено с риска, предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхватът, контекстът и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица.

НАП, в качеството си на администратор на лични данни при осъществяване на дейността си, е следвало да предприеме ефективни мерки за предотвратяване неразрешения достъп до личните данни на ищеца. В процесния случай това не е постигнато. Бездействието на НАП е незаконосъобразно, противоречи на

нормативните изисквания на чл. 24 и чл. 32 от ОРЗД. Ирелевантно за решаване на спора по настоящото производство е и обстоятелството, че след 15.07.2019г., когато е осъществен нерегламентираният достъп, НАП е предприела мерки за защита личните данни.

При формиране на този извод съдът съобразява тълкуването на нормата на чл. 82, §3 от Регламента /т.5 от Решение № С-340/2023г. на СЕС/, а именно: „Администраторът не се освобождава от задължението си по член 82, параграфи 1 и 2 за обезщетяване на претърпените от дадено лице вреди само поради факта, че тези вреди произтичат от неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от посочения регламент, като той трябва да докаже, че причинилият съответните вреди факт, не може по никакъв начин да му бъде вменен“. Допускането на изтичане на данни само по себе си доказва недостатъчната степен на съхранението им, съгласно изискването на Регламента.

Поради това настоящият съдебен състав приема, че е налице първата предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП, представляваща незаконосъобразно бездействие по предприемане на необходимите и ефективни действия, произтичащи от задълженията по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/.

Осъществена е и втората предпоставка за ангажиране на отговорността на ответника, а именно: претърпяна вреда от Е. Г. Ц. от това незаконосъобразно бездействие. Ищецът твърди, че е преживял безпокойство, притеснение, почувствал се е застрашен да не се извърши злоупотреба с имуществото му. За установяване на вредата следва да се има предвид отново разписаното в решение от 14.12.2023 г. на трети състав на СЕС по дело № С-340/2021 г. /т. 6/, че чл. 82, § 1 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че „опасенията, които субект на данни изпитва, вследствие на нарушение на този регламент, от потенциална злоупотреба с неговите лични данни от трети лица, могат сами по себе си да представляват „нематериална вреда“. Уточнено е, че когато лице, което иска обезщетение на това основание, се позовава на опасенията, че в бъдеще с неговите лични данни ще бъде злоупотребено поради наличието на такова нарушение, сезираната национална юрисдикция трябва да провери дали тези опасения може да се считат за основателни с оглед на обстоятелствата в конкретния случай и на субекта на данни.

Предвид направеното уточнение, съдът приема, че ищецът е доказал настъпването на неимуществени вреди, изразяващи се в претърпян страх и притеснения, че с неговите лични данни ще бъде злоупотребено, като може да бъде изтеглен кредит на негово име, както и че може да се злоупотреби с имуществото му. От свидетелските показания, които съдът кредитира, въпреки връзката между свидетелката и ищецът, тъй като само член на най-близкият кръг на ищеца би имал детайлни наблюдения върху психическото и емоционалното му състояние, се установява, че научавайки, че са изтекли и неговите лични данни, ищецът е започнал да изпитва силно притеснение. Била притеснен най-много заради това, че може да се злоупотреби с неговите лични данни, като се опасявал от евентуални финансови измами и/или имуществени измами, което притеснение се отразило и на физическото му състояние, като започнал да вдига кръвно.

Поради това, съдът намира за доказано настъпването на неимуществени вреди, като те са в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с установеното по-горе незаконосъобразно фактическо бездействие на администратора. Т.е., доказана е и

третата предпоставка за основателност на иска.

При определяне на размера на неимуществените вреди, следва да се оценят обстоятелства, като интензитет на вредите, продължителност на претърпяването им, възраст и личност на ищеца. Продължителността е кратка, около два месеца от датата на узнаване до датата на подаване на исковата молба, поради което съдът приема, че сумата от 500 /петстотин/ лева е справедлива, за да обезщети Е. Г. Ц. за неправомерното разкриване на личните му данни. Този размер съответства на характера и тежестта на увреждането и неблагоприятното отражение в живота на ищеца. Поради това, искът до пълния претендиран размер от 1 000 /хиляда/ лева следва да бъде отхвърлен, като неоснователен и недоказан по размер.

Предвид основателността на главния иск, следва да се уважи и претенцията за заплащане на лихва за забава от датата на увреждането до окончателното изплащане на сумата. Лихвите се дължат върху размера на обезщетението, защото съгласно чл. 84, ал. 3 от ЗЗД, деликвентът е в забава без покана, т.е. от 15.07.2019 г.

При този изход на правния спор, на ищеца се дължат разноски, съобразно уважената част от иска. Е. Ц. претендира разноски за държавни такси и адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл. 38, ал. 2 във връзка с ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата. Тъй като делото е било два пъти на инстанционен контрол, се дължат държавните такси за този контрол, а именно 10 /десет/ лева за разглеждане на исковата молба, 30 /тридесет/ лева по частна жалба срещу прекратително определение и 5 /пет/ лева по касационна жалба срещу първото решение, т. е. общо 45 /четиридесет и пет/ лева, като съобразно уважената част от иска, следва да се присъдят разноски в размер на 22, 50 лева /двадесет и два лева и петдесет стотинки/.

В тези производства ищецът е представляван от адвокат по оказана безплатна правна помощ. На основание чл. 38, ал. 2 от ЗА разноски за адвокат се дължат за оказаната безплатна помощ при осъществено процесуално представителство, като размерът се определя съобразно Наредбата № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и по-конкретно чл. 7, ал. 2, т. 1, вр. чл. 8, ал. 1 и същият е 400 /четиристотин/ лева за първото разглеждане на исковата молба, 400 /четиристотин/ лева за настоящата инстанция и 400 лв. за производството по касационната жалба, както и 400 /четиристотин/ лева за производството по частната жалба на основание чл. 11 от Наредбата. Общият размер на дължимото в полза на ищеца адвокатско възнаграждение е в размер на 1 600 /хиляда и шестстотин/ лева, като съобразно уважената част от иска е в размер на 800 /осемстотин/ лева, които следва да се присъдят на процесуалния му представител адв. С. Ю..

Процесуалният представител на ответника е направил искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, като с оглед изхода на делото и предвид разпоредбата на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, на него също се дължат такива. При съобразяване на фактическата и правна сложност на спора, процесуалната активност на пълномощника, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, в полза на ответника следва да се определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева, като съобразно отхвърлената част от иска, следва да му се присъдят разноски в размер на 50 /петдесет/ лева.

По изложените съображения Административен съд – София град, 53-ти състав

### **РЕШИ:**

**ОСЪЖДА** Националната агенция за приходите да заплати на Е. Г. Ц. сумата от 500 /петстотин/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди,

ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 15. 07. 2019 г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния претендиран размер от 1 000 /хиляда/ лева като неоснователен.

**ОСЪЖДА** Националната агенция за приходите да заплати на Е. Г. Ц. сумата от 22. 50 лева /двадесет и два лева и петдесет стотинки/, представляваща направените по делото разноски, съобразно уважената част от иска.

**ОСЪЖДА** Национална агенция за приходите да заплати на адв. С. Ю. сумата от 800 /осемстотин/ лева на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

**ОСЪЖДА** Е. Г. Ц. да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 50 /петдесет/ лева - разноски за юрисконсултско възнаграждение, съобразно отхвърлената част от иска.

**РЕШЕНИЕТО** може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

**ПРЕПИСИ** от решението да се изпратят на страните.